



DOSSIER-CIDOB

Centre d'Informació i Documentació Internacionals a Barcelona

Roger de Llúria, 125 1r. - BARCELONA-37 - Telèfon: 215.89.49

Espanya-CEE

SENSE DATA D'INGRÉS

La Comunitat Econòmica Europea saldà amb un fracàs el seu intent de resoldre els diversos problemes interns pels quals travessa. L'adhesió d'Espanya, que depèn d'aquests problemes interns, ha restat ajornada, sense compromisos, fins que les tensions internes de la Comunitat siguin resoltes. Les negociacions per l'ingrés d'Espanya han quedat ajornades sense data, fins el proper estiu, després de la nova cimera dels caps d'Estat o Govern europeus, el 19 i 20 de març.

Tot l'esforç diplomàtic del govern socialista per relançar el dossier de l'adhesió d'Espanya a la CEE, va ésser aturat durant els sis primers mesos d'any, postposant-ho tot a la celebració de la cimera de Stuttgart, al mes de juny, on s'havia de tractar l'ingrés d'Espanya i Portugal.

Això no va ser cert. Els greus problemes interns de la CEE que, bàsicament, giren entorn del ressorgiment del concepte de l'«egoisme nacional», com alternativa a la crisi econòmica internacional, no van ser abordats a fons en la cimera alemanya.

Mentre, els socialistes espanyols es comprometien a no admetre restriccions a les exportacions industrials o agrícoles i a no negociar el lliure assentament i mobilitat dels treballadors espanyols a l'estranger. Alhora, Fernando Morán, ministre d'Afers Estrangers, descartà la possibilitat d'acceptar dos períodes d'integració; un a curt termini, per al sector industrial i un altre, més llarg, per a l'agrícola.

El 4 de desembre s'inicia la cimera comunitària d'Atenes amb la presència dels caps d'Estat o Govern dels països comunitaris. Es tractava d'arribar a un acord en matèria agrícola i a la reforma dels pressupostos.

En el fons del debat hi havia dos plantejaments bàsics: el britànic, que pretén una Europa liberal i purament comercial, i el francès, que persegueix una Europa marcadament proteccionista.

Aquest proteccionisme portà François Mitterrand a una hàbil jugada política. Per tal de defensar els inte-

ressos dels 430.000 agricultors francesos que tindrien problemes amb la integració d'Espanya, Mitterrand demanà a la resta dels països de la CEE, fixar una data definitiva per concloure la negociació amb Espanya i Portugal. Tot seguit, proposà el 30 de setembre de 1984 com a termini.

El president francès cursà la gentilesa manifestant ésser favorable a l'ampliació de la Comunitat. Poc després, es va veure que aquesta postura, compartida plenament pel Govern de Margaret Thatcher, minvava la capacitat negociadora espanyola, donat que la principal premissa de Mitterrand es de deixar pas a l'ampliació abans de fer la total reforma agrícola comunitària.

Les postures de Bonn i Londres

No ens ha d'estranyar que el govern de Londres aconsellés també una data límit a les negociacions amb Espanya. Gran Bretanya considera excessiva la seva contribució al pressupost de la CEE i condiciona tota la seva actuació a la resolució d'aquest problema. Margaret Thatcher acusa els governs de França i Itàlia de no voler deduir els excedents agraris i, pel contrari, de pretendre obtenir fons a través de nous i creixents impostos per donar sortida als excedents (per exemple, més de 900.000 tones de mantega emmagatzemades). D'aquesta forma el problema agrícola, que només es podria resoldre amb l'augment de recursos propis, continua sense solucions, i amb ell l'ingrés d'Espanya.

SUMARI

ESpanya-CEE	1
EL FRACÀS DE LES I.N.F.	3
XIPRE	4
ELECCIONS	6
CONJUNTURA INTERNACIONAL	9
CONJUNTURA ESPANYOLA	14
LA INVASIÓ DE GRENADA	17
L'EGIDA PALESTINA	19
ENTREVISTA: LUIS YAÑEZ	21
DOCUMENTS	23

La República Federal Alemanya, posseïdora del cabdal financer necessari per solventar els greus problemes comunitaris, va mantenir des del primer dia que no volia ampliar els recursos propis de la Comunitat, si no es fixava una data d'adhesió per a Espanya. El govern de Bonn indicava així el seu desacord amb la distribució dels fons de la Comunitat i n'exigia una major racionalització.

Segons el diari «Tribuna Alemana» (14.12.83), la CEE ha perdut al llarg dels darrers anys l'orientació inicial quant a política agrícola. De la promoció de l'empresa agrícola familiar, principi bàsic de la CEE, s'ha passat a beneficiar les explotacions agrícoles industrials, la qual cosa no beneficia la política econòmica alemanya.

L'ingrés d'Espanya i Portugal, quant a política agrícola, suposaria l'augment dels 38% del nombre d'agricultors i del 34% de la superfície de cultiu. Augment que perjudica regions com el Mezzogiorno italià, el Midi francès o diverses comarques gregues. La CEE, si es planteja seriosament l'entrada d'Espanya i Portugal, hauria de trobar noves sortides per a aquestes regions afectades per l'ampliació. La Comissió Europea ha proposat al respecte la reforma del Fons europeu de desenvolupament regional, amb la intenció d'ampliar el mercat per a aquestes regions.

Aquesta proposta s'enfronta a les posicions de la RFA i Gran Bretanya, cansats —segons ells— de «pagar els errors d'una dolenta política de finançament».